

er øiensynlig og notorisk, men det brister ikke blot paa juridisk Bevis, men ogsaa paa det langt mindre Bevis, der nu fordres, den blotte Sandsynlighed for, at den ueblifikkelige Videlse og Svækkelse hidrører fra Saaret. I saadanne Tilfælde vil man gennem § 5 være i Stand til at yde en Hjælp til en saaret Kriger, og ligeledes iøvrigt til Folk, der have paadraget sig Saar eller Kvæstelser i Krigstjeneste. Og man vil ogsaa kunne yde Forsørgelse i Tilfælde, hvor Vedkommende bevisligt har lidt under Sygdom i Krigen, men hvor Kausalforbindelsen med den nuværende Svækkelse stiller sig i høj Grad tvivlsom. Efter saaledes at have gjort foreløbig Rede for det nu foreliggende Lovforslags Indhold og for den Forbindelse, hvori det staar med det af mig oprindelig fremsatte, skal jeg nu gjentage, at imod Lovforslaget, som det er nu, har jeg ikke Noget at indvende.

Carstensen: Da jeg var Ordfører, den Gang dette Emne sidst var til Forhandling her i Thinget, vil jeg tillade mig blot at sige et Par Ord. Det er indrømmet, at faavel det af Regjeringen indbragte Forslag som de Endringer, der ere foretagne i Forslaget under dets Behandling i Folkethinget, have til Vedtraad kun eet Maal og eet Middel: at fjerne de Banffeligheder, der tidligere have vist sig, at stille Invaliderne saa gunstig som muligt uden at der paa den anden Side bliver gjort et altsfor stort tilbagevirkende Indbrev i Invalidforsørgelsen. Der har i dette Spørgsmaal vist sig en saa smuk Overensstemmelse mellem Regjeringen og Folkethinget, at jeg nu skal udtale et inderligt Ønske om, at Landstinget hurtigst mulig vil uden nogen som helst Banffelighed fremme dette Lovforslag.

Dam: Naar man har været Vidne til de Udtalelser, der ere faldne i Rigsdagen, naar Love vedrørende Invalidbesagen have været til Behandling, har man maattet lægge Mærke til den Sympathi og Velvillie, som Invaliderne fra alle Sider have mødt. Dette gjør, at man mulig er kommet til at svæbe i nogen Bildfarelse med Hensyn til Invalidernes Stilling her i Landet. Hvis man vil spørge Invaliderne, om de ere særlig tilfredse med den Stilling, de have for Tiden, tror jeg ikke, at de absolut ville svare Ja, og jeg tror heller ikke, at dette Spørgsmaal ubetinget bør besvares med Ja. Naar man ser hen til, hvorledes Vedkommelsen af Invaliderne tidligere er bleven udøvet, tror jeg heller ikke, at de tidligere have havt Grund til at være særlig taknemlige for den Vedommelse, de

have været underkastede. Jeg sigter herved til de Kommissioner, der blev nedsatte dels efter Krigen 1848—50, dels efter Krigen 1864. For disse Kommissioner skulde Invaliderne fremskille sig, og hvis det da fandtes, at Invaliderne ikke i den Grad led af Saar eller havde saa megen Gene af den Skade, der var tilføjet dem i Krigen, som den Gang de bleve anerkjendte for forsørgelsesberettigede Invalider, risikerede de, at Forsørgelsen enten blev nedsat eller undertiden, og ikke saa sjældent, helt blev berøvet dem. Nu kan det vel ikke negtes, at denne Fremgangsmaade var i Overensstemmelse med Lovgivningen. Administrationen var i sin juridiske Ret, men paa den anden Side kan det sikkert heller ikke negtes, at man nok kunde have ønsket en mildere Fremgangsmaade mod Invaliderne, og det har jo vist sig senere, at Administrationen har indset, at Vedommelsen havde været for streng, hvorfor den ogsaa i de senere Aar ser gaact bethdelig mildere frem ved Vedommelsen af Invaliderne. Det er jo netop for at afværge den Uret, man er kommen til at gjøre i den Henseende, at Finansministeren har forelagt nærværende Lovforslag, idet den høitærede Minister ønsker at kunne fortsætte ad den Vej, han har betraadt, nemlig at kunne tilstaa Invalidforsørgelse, hvor der hidtil ikke har kunnet fremskaffes absolut juridisk Bevis for, at den Skade, som Vedkommende lider af, stammer fra Militærtjenesten. Derfor kan jeg slutte mig til den ærede sidste Valers (Carstensen) Udbefaling af nærværende Lovforslag. Det er jo ganske vist, at det vil blive til Gavn for Mange, men paa den anden Side kan der jo være ganske Enkelte, for hvem det mulig kan blive til Skade. Jeg sigter herved til dem, hvem der mulig ved Dom kunde blive tilkjendt Forsørgelse for et længere Tidrum, idet man jo har set, at Høiesteret har etableret den Praxis, at Sligt kan lade sig gjøre; men naar hen ses til, hvormange der kunne henføres under disse humanere Bestemmelser, tror jeg ikke, at man bør lægge Hindringer i Veien for Lovforslaget af Hensyn til de Enkelte, som mulig kunde lide Uret derved. Jeg kan altsaa slutte mig til Lovforslagets Paragrafer, og særlig er jeg glad ved Paragraferne 4 og 5, men med Hensyn til § 5 overhørte jeg muligvis en enkelt Ytring af den høitærede Finansminister, hvorfor jeg har lyst til at rette det Spørgsmaal til ham angaaende denne Paragraf. Paragraf 5 bestaar jo af 2 Afdelinger. I den første af disse siges det: "Invalidforsørgelse skal . . . kunne tilstaaes Personer, med Hensyn til hvilke Finans-